

Arrest

nr. 343 180 van 19 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL HADDADI
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, op 20 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2025.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. EL HADDADI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 17 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 11 januari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1). Dit wordt niet betwist door verzoekende partij.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepubliek

Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt verzoekende partij aan dat zij kampt met psychologische problemen sinds het overlijden van haar neef en dat zij ook een medisch probleem heeft, namelijk aan haar been (NPO, p. 5 en 19). Verzoekende partij legt echter geen documenten neer waaruit blijkt dat zij op heden kampt met psychologische problemen. Verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat zij nood heeft aan psychologische begeleiding en dat zij hiervoor in België een aanvraag ingediend heeft bij het opvangcentrum. Dit blijkt echter niet uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. Hier valt namelijk te lezen dat verzoekende partij bij haar aankomst in België een soort kalmeringsmiddel kreeg, maar dat zij hiermee stopte en daarna geen andere behandeling meer kreeg voor haar mentaal welzijn. (NPO, p. 19). Bovendien zocht verzoekende partij in Griekenland ook geen psychologische hulp (NPO, p. 21). Verder haalt verzoekende partij in het verzoekschrift de situatie in Gaza aan.

Ofschoon kan aangenomen worden dat verzoekende partij lijdt onder het overlijden van haar broer en de huidige situatie in Gaza waar mogelijks nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) heden verblijven en de Raad dit geenszins minimaliseert, volstaat het benadrukken van het feit Palestijn te zijn en de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Dit blijkt nergens concreet uit en wordt niet concreet en op overtuigende wijze aangetoond. Bijkomend kan erop gewezen worden dat verzoekende partij bij de DVZ aangaf geen bijzondere procedurele noden te hebben (administratief dossier, map DVZ, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ) en dat zij bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het goed met haar ging (NPO, p. 2).

Met betrekking tot de pijn in haar been, dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat haar been pijn doet als het koud is, dat zij hier pijnstillers voor neemt als de pijn zich voordoet en dat er mogelijks kinesitherapie voor haar zou opgestart worden in België (NPO, p. 5) niet volstaat om te besluiten tot een bijzondere kwetsbaarheid die haar verhindert zich staande te houden in Griekenland. Dit blijkt bovendien ook niet uit de door haar neergelegde medische documenten (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 6-12) en zij geeft zelf aan dat zij hier in het dagelijkse leven niet echt last van heeft. Zij toont aldus niet concreet aan dat zij op heden kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. De verzoekende partij zet voorts nergens op concrete wijze uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen. Op basis van het voorgaande kan dus niet besloten worden dat verzoekende partij nood heeft aan regelmatige behandeling die in Griekenland niet voorhanden zal zijn en dat

een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. De verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 11 januari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). De verblijfsvergunning van verzoekende partij is aldus nog minstens geldig tot en met 10 januari 2027. Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Het loutere feit dat zij op heden niet langer over haar fysieke verblijfsvergunning zou beschikken omdat deze gestolen werden, doet aan het voorgaande geen afbreuk (NPO, p. 6). De verzoekende partij maakt daarnaast geenszins aannemelijk dat ze geen duplicaat van haar documenten kan bekomen in Griekenland. Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar afgedrukte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen op basis van haar louter blote beweringen dienaangaande, blijkt hieruit dan ook niet dat zij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij nog geen stappen ondernomen heeft om een duplicaat aan te vragen. Zij heeft zich niet geïnformeerd over de mogelijkheid om online een aanvraag te doen omdat zij de ADET niet wil hebben (NPO, p. 6). Verzoekende partij kan in het verzoekschrift dus niet dienstig verwijzen naar de moeilijkheden omtrent het hernieuwen van een Griekse verblijfsvergunning aangezien haar verblijfsvergunning nog geldig is.

7. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij. Vooreerst blijkt dat verzoekende partij al na enkele maanden na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus doorgereisd is naar België en dat zij pas enkele maanden na het verkrijgen van haar status haar ADET en paspoort is gaan afhalen (NPO, p. 12). Ongeveer 10 dagen nadat zij haar ADET afgehaald had, reisde verzoekende partij al naar België (NPO, p. 6 en 13). Het is voor verzoekende partij op basis van dit kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar Griekse verblijfsdocumenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland.

Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij slechts beperkte stappen ondernomen heeft om een leven uit te bouwen in Griekenland. Verzoekende partij verklaarde dat er in Griekenland geen werk is. Uit haar verklaringen blijkt dat zij erin slaagde om in het zwart werk te vinden voor twee maanden in Lama Nada in de aardbeienteelt (NPO, p. 11). Zij verklaarde verder dat zij zocht naar werk door aan andere migranten om werk te vragen, door naar de eigenaars van winkels, cafés en bakkerijen te gaan, door naar een plein te gaan waar werkgevers langskwamen om werk aan te bieden en door een vereniging te contacteren (NPO, p. 13-14). Hoewel verzoekende partij bepaalde pogingen ondernomen heeft, schreef zij zich nooit in als werkzoekende in een arbeids- of interimkantoor in Griekenland, omdat zij deze niet vond, en liet zij zich ook nooit registreren als werkzoekende bij DYP/AOAE (NPO, p. 14). Uit het administratief dossier blijkt echter dat er meerdere organisaties actief zijn in Athene die vluchtelingen helpen bij hun zoektocht naar werk (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 2). Verzoekende partij ging slechts naar één vereniging die haar niet kon verder helpen in haar zoektocht naar werk omdat zij de Griekse taal niet sprak, maar ondernam verder geen andere pogingen (NPO, p. 14).

Uit algemene informatie blijkt bovendien dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag

feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; “Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Verzoekende partij verklaarde verder in Griekenland niet over een AMKA te beschikken (NPO, p. 16). Zij verklaart wel op de hoogte geweest te zijn van het bestaan van een AMKA, maar ondernam niets om dit af te halen omdat zij dit niet nuttig vond (NPO, p. 16). Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij niet in staat was om de AMKA aan te vragen. Zij was bijgevolg niet in de onmogelijkheid om over de nodige documenten te beschikken om legaal te werken in Griekenland. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet zonder meer verklaren dat zij in Griekenland tevergeefs gezocht heeft naar legaal werk. Zij toont verder niet aan dat zij er bij een terugkeer naar Griekenland niet in zou slagen om een AMKA te verkrijgen en deze te activeren. Zij dient hiervoor haar verblijf in Griekenland te bewijzen aan de hand van haar ADET, een verblijfsadres en werk. Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20; “Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23).

Verder blijkt ook dat verzoekende partij slechts zeer beperkte stappen ondernomen heeft om de Griekse taal te leren, hoewel zij ervan op de hoogte was dat de kennis van de Griekse taal belangrijk was in de zoektocht naar een job (NPO, p. 16). Zij verklaarde dat zij geen school of vereniging vond in Athene waar zij de taal kon leren, hoewel de landeninformatie uitwijst dat er wel degelijk verschillende plaatsen bestaan in Athene waar men de Griekse taal kan leren (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 3). Verzoekende partij sprak andere migranten en Grieken aan, maar die zouden haar enkel verteld hebben dat zij hiervoor geld nodig had (NPO, p. 17). Verzoekende partij haalt in het persoonlijk onderhoud aan dat zij in een precare situatie leefde en dat zij drie à vier maanden dakloos was toen zij in Athene verbleef (NPO, p. 10-11 en 17). Zij sliep elke nacht naast een kerk. Echter wanneer haar gevraagd wordt of zij stappen ondernomen heeft om een woon plaats te vinden, antwoordt zij ontkennend (NPO, p. 18). Zij contacteerde ook geen hulporganisaties voor ondersteuning in het zoeken naar huisvesting (NPO, p. 19). Hieruit kan dus niet blijken dat verzoekende partij alle van haar te verwachten stappen gezet heeft om aan huisvesting te raken in Griekenland zodoende er haar situatie te verbeteren. Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg in Griekenland verklaart verzoekende partij dat zij hulp zocht voor de pijn aan haar been en een hoest, maar dat zij noch door de arts die zij bezocht, noch in het ziekenhuis waar zij naartoe ging geholpen werd. Echter blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar hoest naar een ziekenhuis in Athene ging waar zij werd binnengelaten op de spoedafdelingen. Zij moest echter lang wachten en vertrok. Zij ging samen met iemand die ook in het ziekenhuis was naar een apotheek om medicijnen te kopen (NPO, p. 21). Met voorgaande toont verzoekende partij geenszins aan dat zij geen toegang had tot de gezondheidszorg in Griekenland of dat haar die toegang bewust ontzegd werd. Voor de pijn in haar been stapte zij naar één arts in Athene die haar alleen wilde behandelen als zij betaalde. Vervolgens ging zij naar een ziekenhuis waar de arts haar vroeg naar de medische documenten uit Gaza omtrent haar been. Toen zij deze niet kon geven, wilde de arts haar niet verder helpen. Zij ondernam voor het overige niets anders om in Griekenland medische hulp te krijgen. Zij stapte naar geen enkele andere medische faciliteit van de overheid of van een NGO omdat zij deze zogenaamd niet vond (NPO, p. 19-21). Echter bevindt er zich in het administratief dossier informatie over de aanwezigheid van medische zorgen in Griekenland (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 4). Uit haar verklaringen kan dus niet blijken dat zij de nodige stappen heeft gezet om haar rechten op medische of psychologische verzorging te bekomen terwijl het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en zij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat zij zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De verzoekende partij beroept zich immers niet op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse

overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

De verzoekende partij maakt verder gewag van discriminatie en racisme. Zij stelt dat zij minder betaald kreeg voor hetzelfde werk (in het zwart) dan haar Afghaanse en Pakistaanse collega's, dat de parkbeheerder haar niet in het openbaar park liet slapen en dat de vereniging waar zij naartoe stapte om werk te vinden geen Palestijnen hielp, alleen maar Afghanen en Pakistanen (NPO, p. 13 en 18). Het loutere feit dat zij te maken had met racisme, hoewel ten zeerste betreuenswaardig, toont niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Uit haar verklaringen kan bovendien ook niet blijken dat zij het gedrag van anderen aanklaagde als zij van mening was dat zij racistisch behandeld werd. Zo diende zij nooit een klacht in bij de politie of bij de arbeidsinspectie tegen haar werkgever die haar minder betaalde dan arbeiders met andere nationaliteiten. Haar uitleg hiervoor, dat die plaatsen ver weg waren van het dorp waar zij werkte, kan niet overtuigen (NPO, p. 18).

Zo slaagde zij er wel in om tussen het dorp en Athene heen en weer te reizen om haar Grieks paspoort en haar ADET op te halen en om te vertrekken uit Griekenland (NPO, p. 11-13). Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Waar zij in het verzoekschrift nog aanhaalt dat zij het slachtoffer werd van meerdere arbitraire arrestaties door de politie, dient opgemerkt te worden dat dit niet op deze manier uit de verklaringen van verzoekende partij afgeleid kan worden. Zij verklaart namelijk dat zij twee keer gefouilleerd werd en meegenomen werd naar het politiekantoor waar zij haar documenten controleerden. Toen ze zagen dat dit in orde was, werd zij terug vrijgelaten (NPO, p. 17).

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar voorgaande arresten van de Raad en internationale rechtspraak.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient op concrete wijze te worden aangetoond, en verzoekende partij blijft daartoe in gebreke.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te

voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 24 februari 2026 staat het volgende vermeld:

“De raadvrouw van de verzoekende partij legt ter terechtzitting nog een bijkomende aanvullende nota neer die niet langer de brief van de NGO's bevat, maar een brief van RSA met ook een brief van de Europese Commissie. Dit bevat bijkomende informatie over de AMKA en de huidige situatie in Griekenland.

De raadvrouw van de verzoekende partij verwijst opnieuw naar de recente Verenigde Kamers arresten van de Raad en stelt dat er naar de situatie van de verzoekende partij gekeken moet worden.

De raadvrouw van de verzoekende partij verwijst naar de medische situatie van de verzoekende partij: afspraken voor radiografie, een medisch certificaat van een ziekenhuis, kinesitherapie. De verzoekende partij heeft het bovendien psychologisch moeilijk omdat haar neef gedood werd in Gaza. Dit zijn een aantal kwetsbaarheden. Het is problematisch om aan de verzoekende partij te vragen zich in GR opnieuw staande te houden in de grijze, zwarte economie aangezien zij slachtoffer werd van slavernij.

De raadvrouw van de verzoekende partij benadrukt dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Griekenland geen toegang meer zal hebben tot het HELIOS+ programma aangezien zij in er als vluchteling erkend werd op 11 januari 2024. Zij wijst m.b.t. Gaza erop dat zij een UNRWA-vluchteling is en steun kreeg van haar familieleden uit Gaza maar dat dit netwerk kan niet meer aangenomen worden rekening houdend met de

situatie in Gaza. Zelfs indien zij ergens anders familie heeft dan nog is het de prioriteit om de familie in Gaza te steunen en niet degenen die in Griekenland de eindjes aan elkaar proberen te knopen.

De raadvrouw van de verzoekende partij benadrukt tenslotte de nood aan bescherming en verwijst naar de aanvullende nota die specifieke informatie geeft over de situatie in Gaza en waardoor de Raad voldoende elementen heeft om verzoekende partij te erkennen als vluchteling. Ondergeschikt stelt zij dat de commissaris-generaal het profiel van de verzoekende partij niet heeft nagekeken waardoor de beslissing minstens geannuleerd moet worden”.

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij door middel van haar aanvullende nota's na de beschikking van de Raad van 9 december 2025 bijgebrachte informatie inzake de situatie van statushouders in Griekenland, geen ander licht werpt op de conclusie in punt 3 deze beschikking wat betreft de beoordeling van de algemene situatie van statushouders in Griekenland: *“Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.*

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland. Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen. In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien. Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen. Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.”

De rapporten AIDA, «Country Report Greece», September 2025; UNHCR, «Greece bi-annual fact sheet», September 2025; Cedoca, COI Focus, «Aide aux Migrants», 25 juli 2025; Greece Refugee Info, “health insurance”, 13.05.2025 en Cedoca, COI Focus «Griekenland. HELIOS + en HELIOS Junior”, 17 september 2025, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van verzoekende partij van 23 februari 2026, werden al bijgebracht in antwoord op de beschikking van de Raad op basis van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet en werden door de Raad in overweging genomen in de beschikking. Het rapport NANSSEN, Note 2025-3 van 1 juli bevat een analyse van de rechtspraak van de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake onontvankelijkheidsbeslissingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming van personen die reeds internationale bescherming genieten in Griekenland, maar bevat geen nieuwe objectieve informatie over de situatie van statushouders in Griekenland. Het rapport van Oxfam van 5 juni 2024 handelt over de ervaringen

van migranten werknemers in de Europese landbouw, bevat deels informatie over de situatie van migranten als werknemers in de landbouwsector in Griekenland. In de mate dat hieruit blijkt dat deze groep werknemers het slachtoffer kan worden van uitbuiting en dat de arbeidsomstandigheden er erbarmelijk kunnen zijn, kan hieruit niet worden afgeleid dat alle statushouders in Griekenland a priori zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevinden. Het rapport van de Hellenic League for Human Rights, *“Policy brutality and fundamental rights – An overview of police arbitrariness in Greece”*, van september 2024 handelt over politiegeweld in Griekenland, waarvan ook statushouders het slachtoffer werden, maar bevat verder geen nieuwe objectieve informatie inzake de leefomstandigheden van statushouders in Griekenland. Ook de verwijzingen in de aanvullende nota van de verzoekende partij naar de brief van Griekse NGO's van 19 november 2025 en naar de door middel van een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting bijgebrachte brief van RSA van 16 januari 2026 inzake vereisten wat betreft de toegang tot werk en gezondheidszorg en de brief van de Europese Commissie van 4 december 2023, zijn niet van aard de beoordeling van de Raad in de beschikking van 9 december 2025 van de algemene situatie van statushouders in Griekenland om te buigen. Zij illustreren verder de evolutie naar toenemende bureaucratische complexiteit voor statushouders in Griekenland en de preciaire leefomstandigheden waarmee statushouders als gevolg van deze complexiteit en administratieve obstakels kunnen belanden, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat alle statushouders in Griekenland a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat een diepgaande individuele beoordeling niet langer noodzakelijk zou zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat volgens deze door haar voorgelegde informatie een actieve AMKA nodig zou zijn om een AMA te bekomen, wat dan weer nodig is om voor het eerst tewerkgesteld te worden, merkt de Raad ten overvloede op dat de brief van de Commissie waarnaar verwezen wordt dateert van 4 december 2023 en dus voor de nieuwe AMKA-verordening van 23 december 2023 die in werking trad op 1 april 2024 en dat pas sinds de inwerkingtreding van deze nieuwe wetgeving de AMKA gedesactiveerd wordt afgegeven (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 21). De Raad wijst erop dat in het recentere Verslag Feitenonderzoek statushouders Griekenland van september 2024 wordt gesteld dat statushouders voor het dagelijks leven en werk een AMA (National Insurance Number) nodig hebben naast een verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal nummer (AFM), een sociale zekerheidsnummer (AMKA) en een bankrekening. Verder wordt gesteld dat een AMA vereist is indien de statushouder voor het eerst gaat werken, en dat de statushouder deze ontvangt na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden en bij de aanvraag voor een AMA zijn volgende documenten nodig: Verblijfsvergunning; Werkgeversverklaring (formulier E3); AFM; AMKA; Adresbewijs; Bankrekeningnummer (Verslag Feitenonderzoek, p. 38). Refugee Info stelt dat statushouders voor hun AMA naar het dichtstbijzijnde EFKA kantoor moeten gaan en volgende documenten voorleggen: *“your registration card or your residence permit (and passport, if you have one); A copy of your AMKA document; Your AFM (tax number); Your employer's letter for a job offer (αβεβίωτη πρόσληψης)”* (solemn declaration, officially certified online or at any KEP that will state the date of your hiring; Proof of address (this is needed for the EFKA officer to check if you have gone to the competent EFKA office); Your IBAN”. Beide bronnen die dateren van na de brief van de Commissie verwijzen bijgevolg naar een AMKA en niet naar een actieve AMKA als één van de voor te leggen documenten voor het bekomen van een AMA. Verder dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie ook blijkt dat een AMA enkel vereist is bij een eerste tewerkstelling en dat de AMKA na registratie van het eigenlijke arbeidscontract geactiveerd wordt. Waar in de brief van RSA verwezen wordt naar obstakels en problemen met betrekking tot de toegang tot e-EFKA's vermeld in de brief van de Europese Commissie van december 2023, stelt de Raad vast dat in de recente bronnen geen melding wordt gemaakt van dergelijke problemen en dat verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat deze problemen in 2026 nog actueel zouden zijn.

5.2. In de beschikking van 9 december 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende overwegingen: (1) verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, (2) haar ADET is nog geldig tot 10 januari 2027; (3) ze had niet de intentie om op duurzame wijze een bestaan als statushouder uit te bouwen in Griekenland aangezien zij nog slechts 10 dagen in Griekenland doorgebracht heeft na het verkrijgen van haar Griekse verblijfsvergunning, (4) ze heeft slechts beperkte stappen ondernomen om werk en huisvesting te vinden in Griekenland en er de taal te leren en zij toont niet aan dat zij er bij een terugkeer naar Griekenland niet in zou slagen om een AMKA te

verkrijgen en deze te activeren en (5) het feit dat zij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het betoog ter terechtzitting van de advocaat van verzoekende partij en de door haar neergelegde aanvullende nota's die de algemene situatie en administratieve obstakels betreffen waarmee statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden, doen niet anders besluiten. Waar de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar de recente arresten van de Verenigde Kamers inzake personen die internationale bescherming genieten waarin volgens haar wordt gesteld dat specifiek moet gekeken worden naar het profiel van de verzoeker en zij daarbij verwijst naar haar psychologische moeilijkheden naar aanleiding van de dood van haar neef in Gaza, gaat zij voorbij aan het gegeven dat de arresten waarnaar verwezen worden statushouders betreft wiens ADET is verstreken en dat in de beschikking reeds werd vastgesteld dat in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesteld niet kan blijken dat zij zich aanmeldde bij het opvangcentrum in België voor psychologische begeleiding nu in de notities van het persoonlijk onderhoud enkel kan worden gelezen dat verzoekende partij bij haar aankomst in België een soort kalmeringsmiddel kreeg, maar dat zij hiermee stopte en daarna geen andere behandeling meer kreeg voor haar mentaal welzijn, en dat het benadrukken van het feit Palestijn te zijn en de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet volstaat om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Waar de advocaat verzoekende partij opnieuw verwijst naar problemen met haar been en de medische documenten die hierover werden neergelegd, werd in de beschikking gesteld dat de problemen met haar been en de medische documenten die zij hierover voorlegt niet volstaan om te besluiten tot een bijzondere kwetsbaarheid die haar verhindert zich staande te houden in Griekenland. De Raad kan enkel vaststellen dat zij ook in de loop van de procedure voor de Raad geen enkel objectief stuk bijbrengt waaruit kan blijken dat zij heden met actuele ernstige medische of psychologische problemen zou kampen die haar zelfredzaamheid in ernstige mate zouden ondermijnen.

De advocaat van verzoekende partij betoogt nog dat van haar niet kan verwacht worden dat zij zich in Griekenland staande houdt door een beroep te doen op de informele economie, dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor ondersteuning via het Helios+ en dat dit te wijten is aan het feit dat het CGVS haar dossier zo lang heeft laten liggen. Met dit betoog weerlegt zij evenmin wat in beschikking werd gesteld, met name dat zij niet aantoont dat zij met haar geldige ADET en AFM niet in de mogelijkheid was om haar AMKA aan te vragen en te activeren en zo toegang te krijgen tot legale arbeid en evenmin dat zij hierin niet toe in staat zou zijn in geval van terugkeer. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken en zij kan redelijkerwijze in staat worden geacht om haar rechten als statushouder in Griekenland met een ADET die geldig is tot 10 januari 2027 en een AFM die niet voor deze datum wordt gedeactiveerd, te doen gelden en de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder gedurende een zekere periode kan worden geconfronteerd, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden.

De verzoekende partij legt door middel van een aanvullende nota ook een brief neer van RSA van 16 januari 2026 om haar standpunt te staven dat toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg voor statushouders een actieve AMKA veronderstelt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, wat de toegang tot gezondheidszorg die geen spoedeisende medische hulp betreft, uit de beschikbare landeninformatie waarop de beschikking is gebaseerd is gebleken dat de activering van de AMKA noodzakelijk is voor statushouders om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en dat voor statushouders zonder AMKA of actieve AMKA enkel toegang tot spoedeisende medische hulp en medicatie gegarandeerd is en dat ook psychologische of psychiatrische hulp deels gedekt is. Volgens de brief van RSA van 16 januari 2026 met betrekking tot de omzendbrief van 3 november 2026 biedt deze omzendbrief, volgens dewelke statushouders zonder actieve AMKA toch toegang zouden krijgen tot gezondheidszorg op voorwaarde dat zij een certificaat van opschorting van een verwijderingsbesluit kunnen voorleggen, geen soelaas voor het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg die geen spoedeisende hulp of medicatie is voor statushouders zonder AMKA of actieve AMKA. De brief illustreert aan de hand van een casus dat in de praktijk statushouders geen certificaat van de opschorting van een verwijderingsbesluit bij de politie kunnen bekomen omdat zij legaal op het grondgebied verblijven. Hierboven werd evenwel vastgesteld dat bij verzoeker geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid omwille van actuele ernstige medische of psychologische problemen die specifieke opvolging behoeven. Verder doet deze informatie ook geen afbreuk aan het feit dat statushouders zonder AMKA of actieve AMKA wel toegang hebben tot spoedeisende hulp en medicatie.

Door louter te verwijzen naar de brief van RSA van 16 januari 2026 en de brief van de Europese Commissie doet zij geen afbreuk aan hetgeen in de beschikking met betrekking tot haar individuele omstandigheden werd gesteld, met name dat zij ongeveer 10 dagen nadat zij haar ADET afgehaald had al naar België reisde, dat kan aangenomen wordend dat haar een AFM werd toegekend en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij niet in staat was om de AMKA aan te vragen en bijgevolg niet in de onmogelijkheid verkeerde om over de nodige documenten te beschikken om legaal te werken in Griekenland en dat zij ook niet aantoonde er bij een terugkeer naar Griekenland niet in zou slagen om een AMKA te verkrijgen en deze te activeren. De loutere verwijzing naar deze informatie inzake de vereiste van een AMA doet als dusdanig evenmin afbreuk aan de vaststellingen inzake de individuele omstandigheden van verzoekende partij, waaronder haar nog tot 10 januari 2027 geldige ADET en AFM, de afwezigheid van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie en haar zelfredzaamheid. Zij weerlegt hiermee niet dat zij redelijkerwijze in staat kan worden geacht om haar rechten als statushouder in Griekenland met een ADET die geldig is tot 10 januari 2027 en een AFM die niet voor deze datum wordt gedeactiveerd, te doen gelden en de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder gedurende een zekere periode kan worden geconfronteerd, waaronder het bekomen van een AMKA en een AMA bij een eerste tewerkstelling, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden.

Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Haar betoog dat er voldaan is aan de criteria die door de Raad en door het Hof van Justitie vastgesteld worden om de vluchtelingenstatus toe te kennen, is bijgevolg niet dienstig.

6. Gelet op het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET